

התורה והאדם

מתורת האדמו"ר בנש"ק
 רבי יאשיהו יוסף פינטו שליט"א
 לע"ג הצדיק הטהור רבי משה אהרון פינטו זיע"א
 והרבנית מדלן מזל טוב פינטו זיע"א

פרשת תזריע,
 שבת ראש חודש
 ופרשת חודש

זמני בניסת/יציאת השבת
 פרשת השבוע: תזריע, שבת ראש חודש ופרשת החודש
 הפטרה לסגת האשכנזים: כל העם, וחקאל טו-טז-כז-כח
 הפטרה לסגת הספרדים: כל אבד ה', וחקאל טו-כז-כח-כט

כניסה יציאה ר"ת

20:48	19:53	18:41	תל אביב
20:21	19:34	18:45	חיפה
20:21	19:34	18:23	ירושלים
20:21	19:34	18:45	באר שבע

הזמנים נעברו תל אביב לפי שיטת אור החיים

קדושת העלון ודברי התורה יהיו להצלחת רפואת
 כבוד האדמו"ר רבי חיים פינטו שליט"א
 כבוד האדמו"ר רבי יאשיהו בן זהרי שליט"א
 נתנאל וחנה גבאי והילדים היקרים
 יאשיהו יוסף יואל, מאיר אהרון
 גבריאל, משה חיים רפאל בני שירן
 חנה,
 שירן חנה בת לאה שלמה בן יפה הי"ו
 בנציון ורות והילדים היקרים
 למשפחת שמואלי הי"ו
 זיוג הגון לדניאל בן חנה הי"ו

בבקשה מכולם לדחוק בקריאת ספר דברים השבת
 כל פסוק נמר כענין...
 שבת שואם וכשורות טובות

בפרשת השבוע אנו רואים שנוספה עוד מד-
 רגה נמוכה שאדם יכול לרדת אליה מעבר
 לשתי מדרגות שהיה האדם, הדרגה הראשונה
 בכריאת האדם היה עם אור, כמו רבי מאיר
 בעל הנס שאדם לומד תורה ומקדש את עצמו
 ומזכך את עצמו להיות אדם בעל אורות רוי-
 חניים. אם הוא יורד במדרגה, הוא נהיה עור
 עם ע' כמו אחרי חטא אדם הראשון שאכל
 מעץ הדעת. בפרשת השבוע רואים את הירי-
 דה למדרגה השלישית "בעור בשרו שאת או
 ספחת או בהרת", שיש לו צרעת בגוף שלו.

אומרת הגמרא (ערכין טו:) שהצרעת באה על
 עוון לשון הרע, מי שמדבר לשון הרע נענש
 בצרעת. אדם שיושב ומדבר על אחרים זה
 אמר וזה עשה, זה גרם לי וזה עשה לי ומדבר
 כך על חבריו, נענש שהקב"ה נותן לו צרעת.
 ממשיכה הגמרא ושואלת מה התקנה של
 אדם שדיבר לשון הרע, איך יתקן את הלי-
 שון הרע שדיבר? אם הוא אדם שיושב ולוי-
 מד תורה ודיבר לשון הרע, מאותו יום ואילך
 יתחיל ללמוד יותר תורה, היה לומד דף אחד
 ביום ילמד שני דפים, על ידי שאדם מעלה את
 עצמו בתורה ולומד יותר תורה, הוא מתקן את
 מה שחטא בלשון הרע.

אם כך אנו רואים שהתרופה של האדם לחו-
 לאים ולדברים הלא טובים זו התורה
 הקדושה. אם יש לאדם ירידה או נפילה ברוח-
 ניות ממדרגה של אור עם א' לעור עם ע' הוא
 יורד עוד למטה למדרגה של צרעת, התורה
 הקדושה מעלה את האדם למקום הגבוה
 ביותר, משיבה אותו למוטב ומאירה לו את
 החיים.

על פי זה אפשר לבאר יסוד גדול לחיים של כל
 אחד, הגמרא אומרת (ר"ה טז:) שלשה ספרים
 נפתחין ב"ה אחד של רשעים גמורין ואחד
 של צדיקים גמורין ואחד של בינוניים. צדיקים
 גמורין נכתבין ונחתמין לאלתר לחיים, רשעים
 גמורין נכתבין ונחתמין לאלתר למיתה, בינו-
 ניים תלויין ועומדין מר"ה ועד יוה"כ, זכו נכתבין
 לחיים, לא זכו נכתבין למיתה.

"אדם פי יהיה בעור בשרו שאת או ספחת או
 בהרת"
 התורה הקדושה היא התרופה לחלאים רעים
 של האדם ולעליית האדם במדרגות הקדושה
 אנחנו רואים בפרשת השבוע ובפרשת מצר-
 רע הלכות מיוחדות ודינים לאדם שיש לו
 צרעת בגוף או צרעת בקיר, התורה הקדושה
 אומרת "אדם פי יהיה בעור בשרו שאת או
 ספחת או בהרת" אם כך חשבנו להקשות
 ולומר למה התורה הקדושה אומרת

"אדם פי יהיה בעור בשרו" הרי כל מילה שכי-
 תובה בתורה היא מדוקדקת ביותר ובעלת
 משמעות גדולה ביותר, אין דברים שסתם
 כתובים בתורה, אז צריך להבין למה התורה
 כותבת "בעור בשרו" שהייתה כותבת לנו
 התורה אדם כי יהיה בבשרו, למה התורה
 מדגישה את העור?

אלא אולי אפשר לפרש ולומר יסוד גדול,
 ידוע מה שהתורה הקדושה אומרת מתי
 שהקב"ה ברא את אדם הראשון בכריאת
 העולם, אדם הראשון כולו היה אור גדול,
 בקדושה ובמעלה הגדולה ביותר. בכריאת
 העולם כשהקב"ה ברא את העולם, הגוף
 של אדם הראשון לא היה עם עור ב-ע' כמו
 עור של אדם או בהמה, אלא היה עם א' אור
 שמאיר כמו מנורה שמאירה אור גדול. אחרי
 שהאדם חטא ואכל מעץ הדעת, הוא ירד
 ממעלתו ונהיה במקום אור עם א' לעור עם
 ע' "ויעש ה' אלהים לאדם ולאשתו פתגות
 עור וילבשם" (בראשית ג, כא) מאור עם א'
 שמאיר לעור עם ע' שיש לנו בגוף של האדם.

ובמדרש מובא (בר"ר כ, יב) פתורתו של רפי
 מאיר מצאו פתוב פתנות אור, אצל רבי מאיר
 בעל הנס כתוב כתונת אור עם א', רבי מאיר
 שהיה קדוש ומרומם, בעל מדרגה גבוהה
 ביותר העלה את עצמו על ידי כוח התורה
 למעלה של אדם הראשון בכריאת העולם
 לתכלית הנרצה של האדם להיות אור עם א'
 ולא עור עם ע' כמו שירדנו אחרי חטא אדם
 הראשון שאכל מעץ הדעת, לשם האדם
 צריך לחתור ולעלות.

הנה באנו לסדר על סדר, דבר דבור על אופניו, הלכות ומנהגים והנהגות אשר נהגו אבותינו ורבותינו הקדושים וצוק"ל ומן הבאר הזאת ישתו העדרים. ויהיו חקוקים בספר דברי הימים ובו ינהגו כל שומעי לקחינו, "חברים מקשיבים לקולך השמיעיני".

ובכח דברי אלה אשר התחננתי אל השם, לא תמוש התורה מפנינו ומפי בנינו ומפי זרעינו וזרע זרעינו עד עולם, והיום החילותי את המלאכה "כי שם צוה יהוה את הברכה חיים עד העולם".

שואלים בהלכות פסח, קודם לפסח שלשים יום. (שוע סי תכט סא) דהיינו מיום הפורים ואילך. והנה היו שהתחילו יום אחרי פורים ללמוד הלכות והנהגות פסח, אבל אנחנו בקהילת קודש "שובה ישראל" נהגנו מיום פורים להתחיל ללמוד הלכות פסח והנהגות פסח, כדי שיהיו העם בקיאים בהלכותיו וידעו המעשה אשר יעשו. (אנחנו נוהגים מיום פורים, אחרי תפילת שחרית ללמוד משניות פסחים ולהשתדל לסיים עד ליל הסדר.)

ב- כל השלושים יום מפורים עד ליל בדיקת חמץ, נהגו אבותינו ורבותינו לקדש את הימים האלו שהם הכנה ללילה הקדוש והנורא, ליל הסדר. וכשם שיש חודש אלול הכנה ליום ראש השנה, כך השלושים יום מפורים הם הכנה ללילה הגדול והנורא, ליל הסדר.

ובימים האלו מתחילים לנקות הבית ונוהרים מכל חשש של חמץ, ומי תפילים להקב"ה שיציל אותנו מכל מחמצת ולא רק בבדיקה של חמץ מספיק אלא גם תפילה ובקשה מהקב"ה, שיתן לנו סיעתא דשמיא להינצל מכל ספק חמץ.

וכבר ידוע המעשה באותו חסיד אשר הקפיד לנקות הוא בידו את כל ביתו לפסח, והקפיד בכל החומרות והדקדוקים בהלכות פסח. הוא עצמו שחט והוא עצמו ניקר והוא עצמו מלח והוא עצמו ניקה ושטף את הדגים והוא עצמו בישל והכין את כל צרכי החג.

והנה בסעודת ליל הסדר, מוצא שעורה במרק אשר שתה. הצטער צער עצום ולא הבין וידע למה כך גילגל לו היודע תעלומות. ואחרי צומות ושאלת חלום, ענו לו מן השמים, אמת שהשתדלת בכל מה שאפשר, אבל הכל סמכת על עצמך ולא התפללת להקב"ה שלא יביא תקלה תחת ירך. הנה חג הפסח כוחו עצום ונורא, ולא רק עבודה של נקיון יש, אלא יש עבודה של נקיון מחמץ ובקשה מהקב"ה שיתן לנו סיעתא דשמיא להנצל מכל חשש ומכל דגנוד של חמץ. כי מי שזוהר וכלי שום מחמצת ומקפיד בכל הדינים ובכל הדקדוקים, חזקה שיכניע את יצרו כל השנה כולה. והנה אדם שנפגם אצלו פסח בחמץ ח"ו או בספק חמץ, "מענות לא יוכל לתקן" פוגם הוא בשורש נשמתו והוא כחלון אשר נשבר, כמה שידביקו את החלון עדין שבור הוא.

ג- בשלושים יום לפני פסח יקפיד הקפדה גדולה שלא ללמוד בספרים ליד חמץ, אפילו אם לא משתמש בהם בפסח. אנחנו משכבר הימים מפורים נוהרים, וגודרים גדרים בכל ענין, לבנות חומה להרחיק החמץ ולהתריע שבעוד כשלושים יום פסח.

ד- טוב שמיום פורים ייחד האדם מקום בביתו, שהמקום הזה יהיה מיועד בכל הימים הבאים עד יום ביעור חמץ, כל דבר שהוא חמץ ניח במקום ההוא. והמקום ההוא יהיה שמור היטב ששום חמץ או ספק חמץ יצא ממנו בלי השגחה, וכשמיוחד מקום לחמץ יש בזה יתרונות ומעלות רבות.

אור החיים הקדוש פרשת תזריע
בדיני נגע וצרעת אומרת התורה הקדושה על האדם " כול ימי אשר הנגע בו יטמא טמא הוא וכו' " לא עלינו אדם שיש לו נגע הצרעת הכהן מוציא אותו מחוץ למחנה עד שיעבור הנגע והאדם הזה טמא עד שיעבור נגע הצרעת שואל רבנו אור החיים למה כפלה התורה בלשונה לכתוב " אשר הנגע בו יטמא טמא הוא " הרי אם כול עוד הנגע באדם נחשב האדם כטמא למה הוסיפה התורה עוד לכתוב טמא הוא ?

ויש לבאר אומרו יטמא על דרך הפסוק בנביא ירמיה " תיסרך רעתך " שלא תטעה לחשוב שהק"בה מטמא את האדם ודאי שלא אלא האדם הוא מטמא את עצמו מכוח מעשיו שאינם כשרים כדברי הפסוק מה יתאונן אדם חי גבר על חטאיו שאין לאדם מה להתלונן מה עשה לי ה' רק ידע שהוא מביא על עצמו כי צדיק הוא ה' ופיהו מריתי. וזה יוכיח הנגע שהרי ברגע שיעשה האדם תשובה מיד יחלוף הנגע ויבריא האדם ולכן חזרה התורה לומר טמא הוא שכול עוד האדם בטומאה הנגע עליו ומיד כשישוב בתשובה הנגע יעבור

יהי רצון שזנכה לטהר ולשוב בתשובה שלמה במהרה שבת שלום

פסח

פסח הוא חג קדוש מאד, שאלו לא הוציא הקדוש ברוך הוא את אבותינו ממצרים, עדין אנו ובנינו משעבדים היינו גוי בקרב גוי, ולא נתנה לנו תורה ומצות ולא יזכר שם ישראל והקדוש ברוך הוא הפליא חסדיו עם ישראל הפלא ופלא וחבה יתרה הראה להם, עד מקום שאין יד שכלנו מגעת, אחת מני אלף אלפי אלפים, רק נבין את זאת שעשה עמנו חסד גדול עד אין חקר, והראנו את כבודו ואת גדלו ואהבתו וחבתו לגדל יכלתו לשדד המערכות והשגחתו פרטית מאשר צונו כל כך בתורתו הקדושה לזכר יציאת מצרים, ועל כל מצוה ומצוה מזכיר זכר ליציאת מצרים. וצונו להיות לזכרון בין עינינו ולאות על ידנו, ונתן לנו שבתות ומועדים שאנו אומרים בקדוש זכר ליציאת מצרים:

ועקר זכירת יציאת מצרים בכל הימים ומצות תפלין, הכל הוא כדי שהחי יתן אל לבו הדברים האלה לעמק ולרחב, וישמח ישראל בעושי ויבוא ליראה ולאהבה את השם הנכבד והנורא, ולדבקה בו ולעבדו בלבב שלם, כי כן ראוי אחרי הודיע אלהי"ם אותנו אהבתו וחבתו וגדל יכלתו ועצם השגחתו. וזהו הטעם שצונו יוצרנו בליל פסח להרבות לספר ביציאת מצרים, וכל המרבה לספר ביציאת מצרים הרי זה משבח. מלבד שיש סודות עליונים ובונה בשימים עליונים, ומוסיף כח בפמליא של מעלה כמפרש בלשון הזהר הקדוש פרשת בא שהוא מלהיב את הלב וראוי לקרותו בליל פסח. עוד בה יש טעם לפי הפשט, כדי שירבה לקבע בלבו ובלב בני ביתו אהבת האל יתברך שמו ויראתו, כי זה כל האדם. וזהו עקר מצות הספור להגיד לבני ביתו בספור יציאת מצרים איך הראנו ה' אלהינו' את כבודו ואת גדלו, ואהבתו וחמלתו, ויכלתו והשגחתו, ושעל כן ראוי לנו לעבדו בלבב שלם ולשמר את כל מצוותיו:

עצות דברי יאשיהו

בכל הדברים שבעולם, הן בתורה הן בתפילה הן במצוות מעשיות, ירגיל את עצמו לומר בזה הלשון: "הריני עושה זאת לשם יהוה קדושא ברוך הוא ושכינתיה לעשות נחת רוח להבורא יתברך שמו" וירגיל את עצמו לומר זאת בתוכיות ופנימיות הלב, ובהמשך הזמן ירגיש הארה גדולה באמרו זו

הנה באנו לסדר על סדר, דבר דבור על אופניו, הלכות ומנהגים והנהגות אשר נהגו אבותינו ורבותינו הקדושים וצוק"ל ומן הבאר הזאת ישתו העדרים. ויהיו חקוקים בספר דברי הימים ובו ינהגו כל שומעי לקחינו, "חברים מקשיבים לקולך השמיעיני".
ובכח דברי אלה אשר התחננתי אל השם, לא תמוש התורה מפנינו ומפי בנינו ומפי זרעינו וזרע זרעינו עד עולם, והיום החילותי את המלאכה "כי שם צוה יהוה את הברכה חיים עד העולם".
האמרי"ר רבני יאשיהו יוסף שנינו שליט"א

נזעם אלימלך

כנסת כבוד האביר
די אקטיוו יחסי מינו קליטא
למלחמי טיפוס אלוטרי
במדינת קורדיה

זאת תהיה תורת המצורע. נ"ל להשכינה נקראת "זאת", וידוע דמצורע הוא מוציא רע, דהנגעים באים על לשון הרע, ואמר הכתוב אחר שישב בתשובה ויתקן את מעשיו, ויפעול על ידי תשובתו ותורתו תיקון השכינה הנקראת זאת, וזהו "זאת תהיה תורת המצורע", פירוש שתורת המצורע תהיה "זאת", שיתקן השכינה הנקרא זאת, "ביום טהרתו והובא אל הכהן", פירוש ביום שיטהר מעוונתו יפעול להעלות השכינה ליחדה עם קב"ה, וזהו "הובא אל הכהן", הקב"ה נקרא כהן, ואז אחר שיעלה את השכינה "ויצא חוץ לחנה", דהעולמות עליונים נקראים מחנה, והעולם הזה נקרא חוץ לחנה, "וראה הכהן" פירוש שישגיח השי"ת ב"ה על העולם הזה לה" שפיע להם, "והנה נרפא נגע הצרעת" פירוש כל הדינים יהיו נמתקים, "מן הצרוע", כל זה יהיה מן הצרוע שהוא יגרום את כל זאת בתשובתו השלי" מה. וזהו "הי כבוד ה' לעולם", דהשכינה נקראת "כבוד", והיינו כאשר יהיה כבוד ה' "לעולם" דהיינו שתעלה השכינה לעולם העליון, אז "ישמח ה' במ" עשיו", דהיינו במעשה הטוב שישפיע עליו כל טוב וברכה. אמן כן יהי רצון.

או יאמר "זאת תהיה" כו'. נראה לפרש על דרך הרמז, דהנה בכל עסק האדם הן תורה או תפילה, צריך האדם לומר "לשם יחוד הקב"ה ושכינה תיה", ונראה לקרב אל השכל מה הוא היחוד הזה קב"ה ושכינתיה הוא כך, דהנה האדם כשלומד תורה, הוא מדבר דברים קדושים ואותיות הקדושים, ומכח מה הוא מדבר? מכח חלק אלקות אשר בקרבו, דהיינו הנשמה הקדו" שהיא חלק אלוה ממעל. וזהו ידוע דאורייתא וקב"ה כולא חד, נמצא על ידי נשמה הקדושה שמדבק עצמו בחלק אלקות שבו באותיות הקדושים, אזי מעלה הדיבורים למעלה ומתדבקים באחדותו ית"ש, וזהו יחוד קב"ה ושכינתיה, שמיחד התורה הקדושה ונשמתו הקדושה עם קב"ה על ידי ליי מוד התורה והתפילה. וזהו בכל אדם, אבל משה רבינו עליו השלום היה בו מעלה יתירה, שקודם הדיבור היה מיחד חלק אלקות שבו עם קב"ה, דהיינו הקול היוצא מגרונו של אדם הוא קודם הדיבור כנודע, והיה זה מעלת משה רבינו עליו השלום שמיד בקול היה מיחד הקב"ה ושכינתיה, דהיינו עם חלק נשמתו, וזהו "משה ידבר והאלהים יענו בקול", רצה לומר חלק אלהים היה מנענע בו קודם הדיבור, וזהו שאמרו חז"ל "מלמד שהשכינה היתה מדברת מתוך גרונו של משה", דהיינו בקול היוצא מהגרון, דהיינו נשמתו היה מיחד תמיד עם קב"ה בקול.

ומעלה תפילת הצדיקים שהיו מונחים למטה מחמת הפניות שהיו להם, וזו עלה אותם למעלה למעלה.

פניני דברי ואשירן

כנסת לוחים ספר
כנסת האביר
די אקטיוו יחסי מינו קליטא

צריך לדעת יסוד גדול, יש המון אנשים בחוץ שאין להם לא נשמה ולא רוח, הם כמו גוף שהולך ברחוב. אדם שעושה עבירות, גונב ומשקר, פוגע באנשים ומצער אנשים, יש לו נפש ואין לו רוח ואין לו נשמה, הוא נקרא מת כמו שהגמרא אומרת (ברכות יח). רשעים שבחייהן קרויין מתים. אולי הוא הולך והוא מרוויח או מזיק למישהו אבל האדם הזה מת, אין לו נשמה ואת הכוח המיוחד שיש למי ששומר תורה ומצוות. וכך רואים אנשים שחיים שנים כלי אף תכלית בחיים, חיים עצובים כלי ספוק, כלי שמחה ונחת וכל זה כי אין להם את הרוח והנשמה. הם חיים את השקר, חיים סביב הדברים הרעים והלא נכונים ואז החיים שלהם חיים ריקים מתוכן. ומובא בספרי הקבלה וברבנו האר"י הקדוש יסוד גדול שהאדם יכול לאסוף את עצמו ולהביא את עצמו למעלה גדולה ביותר, שבקריאת התורה יש ארבע דברים, דבר ראשון זה אותיות התורה הקדושה, דבר שני זה התגים שיש מעל האותיות, שני דברים אלו אנו רואים בעיניים. יש עוד שני דברים שאנו לא רואים בקריאת התורה, הראשון אלו הטעמים שהבעל קורא קורא את התורה לפיהם, ודבר שני יש בתורה נקודות שלא רואים אותן אבל הן קיימות, היכן עוצר הבעל קורא והיכן ממשיך.

אומר רבנו האר"י הקדוש (עץ חיים, שער שנת"א פ"ה) האותיות שבספר תורה הן כנגד הגוף של האדם, כמו שדוד המלך אומר (תהלים פו, ז) "עֲשֵׂה עִמִּי אוֹת לְטוֹבָה" תראה לי הקב"ה את האות שלי בתורה, וכמו שדרשו חכמים יש"ר"ל יש ש"שים ר"בוא א'ותיות ל'תורה ולכל יהודי יש את בספר תורה, התגין שבספר תורה הן כנגד הנפש של האדם, כמו שהגמרא מביאה (מנחות כט:): על רבי עקיבא שהיה דורש תילי תילין של הלכות על כל תג שבתורה. אם לוקחים ומוחקים את התגין מהאות, הספר תורה פסול, האדם מת כי הנפש היא התג שעל האות בספר תורה. הטעמים של הספר תורה הם כנגד הנשמה והנקודות הן כנגד הרוח.

מתי שהאדם עולה לספר תורה ומסתכל על האותיות של הספר תורה, הוא צריך לכוון שהאותיות זה הגוף שלו, התגין זה הנפש שלו, הנקודות היכן שהבעל קורא מתחיל ועוצר זה הרוח שלו והטעמים זו הנשמה של האדם. אם האדם יכוון את הארבעה דברים האלה בקריאת התורה, הוא יוכל להביא את הנפש שלו לתיקון השלם שאדם צריך לתקן את עצמו. ועל פי זה אפשר לבאר את הכל, אדם שדיבר לשון הרע וירד מהדרגה שלו מכתונת אור לכתונת עור או שירד לרמה של צרעת על עור בשרו, על ידי התורה הקדושה האדם יכול להעלות ולהחזיר את עצמו לדרגה הגבוהה, על ידי שהאדם מחבר את האותיות עם התגין ועם הנקודות והטעמים אז הוא משלים את הנפש שלו, שהקב"ה והתורה וישראל אחד הוא. אבל אדם שלא לומד את התורה ולא מקיים אותה כמו שצריך, הנפש שלו לא יכולה להגיע לאף דבר. והיצר הרע בדור הזה מביא את האדם לאבד את הקשר עם התורה הקדושה ואז הוא מאבד את הנשמה והרוח, את מקור מחצבתו ואז מאבד את המהות של החיים שלו כי הוא רק נפש ללא רוח ונשמה.

מרושבת הנפש

כנסת חוכמה
כנסת האביר
די אקטיוו יחסי מינו קליטא

כשלמדתי בישיבה בירושלים, הקפדתי בכל יום כמשך תקופה ארוכה לנסוע להתפלל ערבית בכותל המערבי, והדבר היה משמח אותנו ומביא אותנו לדבקות גדולה בהקב"ה. בכל לילה בסיום התפילה וקביעת עיתים לתורה בספר ה"אור החיים" הקדוש, היינו הולכים יחד עם החברותא שלי באותם ימים, מתבוננים ומסתכלים על כל האנשים שהיו מסתובבים בכותל המערבי, מקום קדוש ומקודש אור גדול, שתמיד סביב האור ישנם הרבה סוגי אנשים מורכבים שאפשר ללמוד מהם הרבה מוסר ותובנות לחיים. והנה ראינו אדם מסויים במשך ימים שלמים, ואף שבועות על גבי שבועות וחודשים, שבכל פעם שמגיעים אוטובוסים עם תיירים, עומד ומברך את כולם ברכות נעימות ומשונות. ובסוף הברכות שהיה מברך כל התיירים בכמין טקסיות, היו מוציאים כסף ומראים לו והוא לוקח לבד. וכך היו מוציאים שטרות של מאות דולרים ושטרות של דולר וחמש דולר, ואותו אדם מניח את המאות ולוקח רק דולר או חמש דולר. וכך כולם היו מתפעלים וצועקים "איזה אדם תמים לא יודע מה זה מאה דולר", ושוב עומדים לידו קבוצה עם הצעות למאות דולרים או לדולרים בודדים, והוא שוב הולך לדולר הבודד. והנה ברבות הימים בשנות התשעים המוקדמות, שמו של הקבצן יצא לכל מקום, הקבצן הפשוט שלא מבין מה ערכו של המאה דולר ותמיד לוקח את הדולר. אנו עמדנו מהצד ימים ושבועות ולא קיבלנו את ההתנהגות הזאת, ובאחד הימים שלחנו את החברותא שלנו שליווה אותנו שנים נאמנות, לקבצן המוזר לפתוח איתו דין ודברים, להבין ולרדת לעומקם של דברים, להבין את טיבו של הקבצן. ואז בתוך הדיבור, החברותא שהיה עמנו אמר לקבצן שאנו נכדים לבית פינטו ולבית אבו חצירא ובאמת לא מובן לנו הדבר, ורוצים לדבר איתו אם לא יכבד עלינו. הסכים הקבצן ואז שאלנו אותו, מחילה ממך אבל חודשים ושנים שעוברים, אינך מבין, אינך יודע ואינך רואה שדולר אחד זה לא מאה דולר? איך לא למדת לקחת מאה דולר?

ענה הגאון הקבצן, דע לך ביום שאני אקח מאה דולר שם נסגרה לי הפרנסה, ושם אני סוגר את העסק שלי של קיבוץ נדבות. העולם נותן לי דולר מהתפעלות, וכך בכל יום אני אוסף בין 500 דולר לאלף דולר. ביום שאני אקח מאה דולר, זה יהיה מאה דולר האחרונים. ושם למדנו דבר גדול בחיים, לפעמים טוב לקחת דולר לכל החיים, אפילו שזה מעט מאוד אבל זה לכל החיים הרבה פעמים, מאשר לקחת פעם אחת מאה דולר ושם מסתיים הכל. הרבה אנשים בחיים לקחו דבר גדול, אבל זה היה פעם אחת והסתיים. ואחרים לקחו הרבה פעמים קצת, אך זה היה למשך מחזור חיים שלם. מוטב לקחת קצת לכל החיים יום יום, מהרבה פעם אחת שזה חד פעמי

בואה מכל צדדיו, וקשרוהו היטב. לאחר מכן תרו אחר כפרי נבער המוביל את יבולו לאחד המחסנים, בקשוהו שיואל לישול עימו גם את מטענם, נתנו לו כמה פרושות בשכרו, ובלב שמח חיכו לבאות.

תקוותם הייתה, שהפועלים המופקדים על מיון הסחורה ושליחתה לנמל אגאדיר, לא יבחינו במשקלו היוצא דופן של אותו שק, וכך יגיע השק עם תכולתו המפלילה לנמל אגאדיר. שם ישחדו כבר את האנשים המתאימים, והם ידאגו לשלוח את שוטרי המושל לבצע בדיקה מדוקדקת במטעני השותפים, וכך ב"אקראי" ימצא השק עם הילד השחוט. בפני מציאה כזו גם מושל האזור לא יוכל לעמוד, ומעמדם של רבי שלמה ורבי כליפא יינזק קשות, אם לא יוכרע לגמרי.

באותה עת שהוביל הכפרי התמים את "מטענו" למחסנים, ישב הצדיק רבי יעקב אחיו של רבי שלמה, בבית המדרש שבעירו, מרקש, ועסק בתלמודו. לפתע נפלה עליו תדרמה, עיניו נעצמו, וראשו נשמש על השולחן.

בחלומו נגלה אליו אחיו הצדיק רבי שלמה, ודמותו נראית כמי שנתון בצרה גדולה. הטה רבי יעקב את אוזנו, הונה הוא שומע את אחיו קורא לו בלחשיה: "חוושה אחי, אנא! הצילני מהצרה הגדולה המתרגשת ובאה עלי. המחסן תבואה פלוני, הסמוך למרקש עירך, טמנו לי אויבי פח ומוקש, מהרה הושיעני".

רבי יעקב התעורר בבהלה, קרא מיד לכמה תלמידים יודעי דבר, ויחדיו יצאו במהירות לאותו מחסן. בהגיעם לשם, עמדו כבר כל העגלות עמוסות בשקים, מוכנות לדרכם לנמל אגאדיר. רבי יעקב לא ידע בדיוק מה לחפש והיכן, לפיכך, נעמד ליד שיירת העגלות וערימות השקים, והחל להתפלל עם תלמידיו, וליחד ייחודים.

פתאום נפתח אחד השקים, ומתוכו הציץ ילד קטן, נפחד ומובעת. הילד לא הביט סביבו, כחץ מקשת נפלט מהשק, ורץ כל עוד נשמתו בו מחוץ למחסן. במהירות הבזק נעלם מן המקום, מבלי שאיש יוכל לחקור מה היו מעשיו בתוך השק.

רבי יעקב הבין כי מילא את שליחותו, ושב לתלמודו. לאחר מכן יצאו העגי לות לדרכם, ולאחר מסע של כמה ימים הגיעו לנמל "פונטי" באגאדיר. שם, כפי המתוכנן, חיכו להם אנשי המשטרה, אשר קבלו פקודה מגבוה, לחפש ולחטט היטב בעגלות המגיעות.

השוטרים החלו למשש ולפשפש בקפדנות שק אחר שק, אך לא מצאו מאומה. משכילו את מלאכתם בלי להעלות בחתם כלום, זעמם גבר, והחילו לטפס למושל את אשר ארע.

כששמע המושל את אשר רצו להעליל על ידידיו הנאמנים. חרה אפו, ולאחר חר חקירה מאומצת, העניש את הסוחרים הקנאים בעונש חמור. כך נתקיים בצדיקים אלו: "צדיק מצרה נחלץ, ויבא רשע תחתיו" (משלי יא, ח).

הצלחתם של הגיסים השותפים רבי שלמה פינטו ז"ע"א ורבי כליפא בן מלכא ז"ע"א עוררה קנאה מצד מתחריהם הנכרים. בדרכים שונות ניסו להיטות את לבנם של חקלאי האזור להפסיק את מסחרם עם רבי שלמה ורבי כליפא, אך ללא הצלחה. יושרם ונאמנותם ניצבו כחומה איתנה מול אותם דברי חלקות. שוחד, מרמה, הבטחות מרהיבות, ולחילופין איומים שונים, כל אלו לא הועילו לאותם סוחרים. אנשי האזור עמדו בנאמנותם כלפי מייביהם, "כמים הפנים אל הפנים".

את ההכרעה למאבק סיפק מושל האזור בכבודו ובעצמו, כאשר העניק לרבי שלמה את האחריות למסחר הדגנים בכל אזור דרום מערב מרוקו, ומאז הייתה ידו של רבי שלמה על העליונה. אולם תאוות הבעז, בסיוע שנאת ישראל, סימאה את עיניהם של כמה סוחרים, אשר החליטו לטפול עליהם עלילת דם זדונית, בעזרתה יסלקו את מתחריהם השנואים מדרכם.

ומעשה שהיה כך היה: מחסני רבים היו לגיסים הקדושים פזורים ברחבי דרום מרוקו, בכל פלך היה מחסן אזורי גדול, לשם הביאו חקלאי הסביבה את יבולם ארוז בשקים. בקבוצת עגלות רתומות לחמורים, או בשירות של גמלים, היו מורי בילים את התבואה מאותם מחסנים לנמל "פונטי" שבאגאדיר, שם אוחסנו בממגורה ענקית, עד להפלגת האוניות לערי אירופה.

רוב עסקיהם נוהלו על ידי פקידיהם הנאמנים, ורק מפעם לפעם יצאו לפקח ולהשגיח שאכן הכל מתנהל לשביעות רצונם. וכך בדרך כלל לא השיגוהו הם בעצמם על תנועת השיירות, אלא רק עקבו ממקומם אחר התנהלות המסחר.

כמוכן, גם באזור העיר מרקש, בירת הדרום, היו כמה מחסני תבואה בבעלותם. ריחוקה הרב של מרקש מאגאדיר גרם לכך שלא בקרו בה אלא לעתים רחוקות, וגם אז עיקר מטרת רבי שלמה הייתה לפגוש את אחיו האהובים, הגאונים הצדיקים רבי יעקב ורבי אברהם, לשוחח עימם בדברי תורה ויראת ה', ולבקר ביישיבתם המפורסמת. קורת רוח מרובה הייתה נגימת לו בביקוריו ביישיבה, הן הוא היה עמוד התווך החומרי שלה, ובכספו החזיק את תלמידי החכמים שלמדו בה.

הצלחתה המזהירה בהעמדת תלמידי חכמים, חריפים בתלמוד, ומתוקים בדרך ארץ, נתנה לו טעם מיוחד להמשיך בעסקי המסחר, כך שגם באותם עתים רחוקות שביקר שם, היו ענייני המסחר עם כפריי הסביבה טפלים, ועיי קרם נעשה האמצעות סוכניהם הנאמנים.

מתחריהם אשר עקבו היטב אחר התנהלות מסחרם, הבחינו, כי ההשגחה על המחסנים באזור מרקש רפויה מעט, והחליטו לטוות את רשתם שם. לאחר מעט מחשבה הבינו, שהמועד המתאים ביותר להפקת זממם הוא, כאשר חקלאי הסביבה מביאים בהמוניהם את יבולם למחסנים.

לכן המתינו בקוצר רוח לעת אסיפת הגרנות, ומשהגיע הזמן, חטפו מאחד הכפרים הנחלשים ילד קטן, שחטוהו, השליכוהו לשק, ריפדו את השק בת-

תורת הדי"ף
מתורתו ונהגותיו של כבוד האדמו"ר רבנו יאשיהו יוסף פינטו שליט"א
העלון הסתמי אשר נוסף בניו זרע, לוס אנג'לס, נאמני מוקסיקו, מרוקו וישראל בכל הערים וגדולות המושבים **מכניסים את כבוד האדמו"ר לשולחן השבת שלכם**
רוצים לקחת חלק בהצפה הענקית רוצים להקדיש עלונים לע"נ ולרפואת חייו עכשיו: 050-892-5552

קדושת העלון ודברי התורה יהיו להצלחת וזיווג הגון
נחת מהילדים חזרת בתשובה לאילנה בת פרלה נטלי בן אילנה, יאנה בת אילנה חזרה תשובה וזיווג הגון דניאל בת נטלי, מאיה בת נטלי אופק בן רוני, ירין בן קרן לעלוי נשמת גיגורי לסיצקין בן יאנטה ז"ל

בואו לעזור לנו להגדיל את תפוצת העלון ותזכו בברכת הצדיק רבי יאשיהו יוסף פינטו שליט"א

ליזכרון עולם בהיכל ה' קדושת העלון ודברי התורה יהיו לעילוי נשמת

עיצוב: שלמה בנימין 0545330452

רוחמה בת חנה ז"ל, ליאון יהודה בן סול בן וואליד ז"ל, סימונה בת וואליד ז"ל, מרים בנימין ז"ל, אליס בת לאה ז"ל, פרננדו מסעודה בת לאה ז"ל, מורים בן לאה ז"ל, טלי עטר בת מסעודה ז"ל, ברכה ברכוסה בת מרים ז"ל, רבי לעזרי ויצמן ז"ל, אמיר ויצמן בן מסעודה ז"ל, רמי רחמים בן אליס ז"ל, פיליפ בן פרננדו ז"ל, רבי חיים בר מימה ז"ל, מורים סלימאן בן מרים ז"ל, בן ציון בן שלום ושמחה ז"ל, שמחה בת שלום ורות ז"ל, אהרון בן חנה ז"ל, צמח בן תמו ז"ל, אסי שאול בן עליזה ז"ל, תמר בת שמחה ז"ל, רבקה בת שמחה ז"ל, אליהו בן חנה ז"ל, דוד לוי בן שרה ז"ל, בן וענונו בן שרית ז"ל, שלום בן ברכה ברכוסה ז"ל, מורים סלימאן בן מרים ז"ל, שמואל בן אהרון וציפורה ז"ל, ריטה רבקה בת תמר ז"ל, בן ציון בן שלום ורות ז"ל, שמחה בת שלום ורות ז"ל, פרוספר בן תמו ז"ל, יקוט בת עלו ז"ל, מאיר בן עלו ז"ל, שרה בת פאני ז"ל, בנימין בנימין ז"ל, אליהו רחמים בן אילנה ז"ל, מוזל בת תמו אביכזר ז"ל, אלברט אברהם בן נינה ז"ל